C. ALIN BALASOIU

POVESTI CU TALC

PICATURI DE INTELEPCIUNE

WWW.POVESTICUTALC.RO

ovești cu tâlc, picături de înțelepciune

autor: Cristian Alin BĂLĂȘOIU

Toate drepturile rezervate.

Nici un fragment din această carte nu poate fi reprodus, copiat, arhivat sau transmis, oricare ar fi forma sau scopul – forma grafică, electronică sau mecanică, inclusiv fotocopierea, înregistrarea audio sau arhivarea informației precum si traducerea in alte limbi – fara permisiunea scrisă a autorului Cristian Alin BĂLĂȘOIU, cu exceptia cazurilor permise de lege sau in cazul extraselor cu scop de recenzie.

Partener media: www.PovestiCuTalc.ro

Dedic aceasta carte fiului meu

Dinu Valentin Bălăşoiu

Cuprins:

1. Adevarata valoare a lucrurilor 1
2. Adevaratul EU 5
3. Azi e o zi MINUNATĂ 9
4. Banii 13
5. Casa ta 16
6. Ce mai faci? 21
7. Ce ție nu-ți place, altuia nu face! 23
8. Culegi ceea ce semeni 27
9. Cum este Dumnezeu? 31
10. Cutia cu creioane colorate 35
11. Daca tu vrei, exist 37
12. Delfinul și meduza 39
13. Dumbrava minunată 42
14. Experiențe de viață 47
15. Grădinarul 50
16. Greierele și furnica 54
17. Împărăția cărților de joc 61
18. Ion și boierul 64
19. Micii pictori 68
20. Nemuritor 73
21. Pilda prunei 77

22. Puiul de vrabie 79
23. Rățușca și cârligul 82
24. Roller coaster 86
25. Teatrul vietii 91
26. Vorbe in vant 96

devărata valoare a lucrurilor

Vali se juca în curtea casei. Pândea păsărelele și cum se așezau pe o creangă “poc”, trăgea cu praștia dupa ele. Nu că ar fi nimerit vreuna până acum …

“- Nu te mai juca cu praștia! O să spargi un geam și faci pagubă mare!”, strigă bunicul la el.

Vali nici nu l-a auzit. Și-a continuat nestingherit vânătoarea până când “poc”, un geam a fost atins și s-a spart.

Dintr-o dată și-a amintit de bunicul. Acum parcă îl auzea mai clar “- Nu te mai juca cu praștia... “.

Îi era rusine. Nu a ascultat și IARĂȘI a avut bunicul dreptate. Cum de întotdeauna are dreptate? De unde le știe el pe toate?

S-a dus la bunicul, cu ochii în pământ :

“- Bunicule, trebuie să îți spun ceva.”

“- Ce e Vali? Ai spart un geam?”

“- Da. De unde știi?”

“- Păi nu am știut, dar m-am gândit, după vocea ta … Ți-am spus să nu te joci cu praștia. “

“- Da, nu te-am ascultat și s-a întâmplat. Iartă-mă! Doar nu e așa de mare paguba. Cumpărăm altul, nu poate să fie scump. Îl plătesc eu cu banii din pușculița!”

Bunicului îi sclipi atunci o idee. Ce-ar fi dacă ar face din această întamplare o povață pentru Vali?

“ - Ei Vali, ți-am spus că e paguba mare. Nu contează dacă în bani e scump sau nu. Știi de ce?

Pentru că noi suntem într-un sat pe vârf de munte. Și aici nu sunt magazine, ca la oraș. Aici, dacă geamul s-a spart, trebuie să aștept mai bine de o luna până să îl aducă omul de la magazin, după ce îl comand. El la rândul lui trebuie să fie foarte atent când îl aduce, să nu se spargă pe drum, căci iarăși am aștepta data viitoare când va merge la oraș.

Înțelegi Vali de ce e scump? Nu pentru că e scump în bani ci pentru că nu se găsește ușor.

Adevărata lui valoare nu este cea dată de prețul în bani ci de valoarea pe care o are pentru tine.

Uite, fară el, frigul intră în casă. Fără el auzim tot zgomotul de afară și nu poți să te odihnești. Fără el intră mușțele și țânțarii în casă. Nu poți să pui în locul lui, in ramă, banii pe care i-ai da să îl cumperi și ei să te apere de frig, gălăgie, țânțari.

Ai înțeles Vali acum care este adevărata valoare a lucrurilor?

Uite, îți mai dau un exemplu. Cât costa o sticlă de plastic, din aceea în care cumperi suc de la magazin?"

"- ei bunicule, acum râzi de mine. Cât să coste? Cred că e gratis. În plus, ce valoare poate să aibă când le găsești aruncate peste tot?"

"- mmm, Vali. Ia inchipuieste-ți că te rătăcești prin pădure și nu mai găsești drumul spre casă. Și pădurea e mare, te poți învârti prin ea zile in șir. Și ți-e sete. Ai noroc și dai de o fântână. Dar ai vrea în continuare sa găsești drumul spre casă și te gândești că nu te poți îndepărta prea tare de fântână. Dacă rămâi fără apă?

Nu ai vrea să ai o sticlă din plastic, una din alea multe pe care 'le găsești aruncate peste tot'? "

Adevărata valoare a lucrurilor nu trebuie măsurată în bani. Adevărata lor valoare este cea dată de întrebuințarea lor.

devăratul EU

"- Maestre, de ce părem cu toții la fel? De ce suntem îmbrăcați la fel? De ce suntem cu toții raşi? De ce nu avem voie să avem ceva diferit unul față de altul?" întrebă discipolul pe Maestrul său.

"- Pentru că noi aici dorim sa ne cunoaștem între noi de la suflet la suflet. Pentru că adevăratul EU al fiecăruia este sufletul, atât şi nimic altceva. Fiind cu toții la fel, percepția noastră despre ceilalți nu este distorsionată de nici o formă exterioară. Şi aşa avem şansa ca atunci când vorbim cuiva, să ne adresăm cu adevărat acelui suflet cu care dorim să vorbim"

"- Păi cum are putea să distorsioneze ceea ce eu cred despre un alt discipol dacă ar fi îmbrăcat altfel?"

"- Uite, am să îți dau un exemplu care sper să te facă să înțelegi mai bine ceea ce vreau sa îți spun.

Mai întâi de toate trebuie să confecționezi câteva perechi de ochelari cu lentilele colorate, fiecare lentilă în altă

culoare. Să nu ștergi lentilele, să nu le cureți. Să le lași așa cum ies din mâna ta.”

Timp de două zile discipolul confecționă cu migală cinci perechi de ochelari. Fiecare lentilă era colorată în altă culoare și avusese grijă să nu le șteargă, așa cum îi spuse Maestrul.

“- Maestre, am adus ochelarii.”

“- Bun. Uite-te acum la această orhidee “, îi spuse Maestrul arătîndu-i o frumoasă orhidee alba.

“- Uite-te atent la ea. Este albă și frumoasă, așa este?”

“- Da Maestre!”

“- Este cu adevărat o orhidee. Acum pune-ți un ochelar.”

Discipolul îl ascultă, luă primul ochelar, l-a pus la ochi și dintr-o dată, orhideea cea frumoasă deveni mai urată. Cu o lentila roșie și una verde și cu petele de mâini pe lentile, imaginea era departe de ceea ce vazuse fără ochelari.

“- Ei, tocmai ți-ai pus ochelarul care reprezintă îmbrăcămintea diferită a fiecărui discipol. Asta daca fiecare ar purta alt fel de haine. Mai pune un ochelar!”

Discipolul ascultă și mai puse unul. De data aceasta orhideea era strâmbă și parcă mai mică. Iar culorile erau de-a dreptul ciudate. Urâtă chiar!

“- Acum ți-ai pus ochelarul care reprezintș corpul celuilalt discipol, gras sau slab. Mai pune un ochelar!”

“- Acum ți-ai pus ochelarul corespunzător meseriei. Dacă e medic sau avocat, învațător sau pantofar, ai pune alt ochelar cu alte culori, dar tot ar trebui să pui”

Au continuat așa până ce a avut toți cei cinci ochelari puși pe nas.

Imaginea orhideei era acum atăt de diferită față de ce vedea fără toți acești ochelari încăt dacă nu ar fi știut că se uită la o orhidee nu ar fi putut nici măcar sa ghicească ce ar putea fi.

“- Îți multumesc Maestre! Am înțeles. Dacă doresc să cunosc pe cineva cu adevărat trebuie să îmi dau jos toți acești ochelari! Să nu mă mai gândesc la celalalt că este gras sau slab, că este doctor sau pantofar, că este de la oraș sau de la sat , tânăr sau bătrân, cu facultate sau fără…. Numai așa pot cunoaște celalat EU cu care stau de vorbă!”

***

Tu cititorule, când ți-ai “șters” ultima oară ochelarii???

Azi e o zi minunată

Deschizând uşa, de parcă un uragan l-a adus, nepoţelul năvăli în casa bunicului :

"- Bunicule! Bunicule! Am ajuns! Undeeşti? "

"- Aici dragul meu! " îi răspunse bunicul cu braţele largi deschise şi cu ochii sclipind de bucurie. "Vino sa te strângă moşul în braţe!"

"- Ai văzutce z ifrumoasă este? Şi câtă veselie e în jur? Azi e o zi minunată! " îi spuse bunicul în timp ce mângâia părul ciufulit al luiVali.

" - Bunicule, pot să te întreb ceva? " îi spuse Vali.

"- Desigur, orice" îi răspunse cu drag bunicul.

"- De ce de fiecare dată îmi spui că Azi e o zi minunată?"

"- Păi dragul moşului, pentru că aşa şi este. AZI e o zi MINUNATĂ!"

"- Şi cum vine asta bunicule? Fiecare zi e minunată? Pai dacă azi plouă şi mâine plouă şi mai tare? Şi dacă ieri a fost frig? Toate zilele sun tminunate?"

"- Da dragul meu. Fiecare zi în care te văd sau ma pot gândi la tine e minunată, fiecarezi în care aud păsărelele ciripind e minunată, fiecare zi în care cineva îmi deschide uşa şi mă întreabă de vorbă e minunată, fiecare zi în care ..."

"- Stai! Păi în toate zilele tu faci câte ceva din ce ai zis acuma"

"- Păi da", zise bunicul. "De aceea în fiecare zi pot spune AZI E O ZI MINUNATĂ! Pe langă asta, Vali, să ştii un mare secret. Viaţa este aşa cum o simţim noi că este. Viaţa este aşa cum o planificăm în fiecare zi de dimineaţă când ne trezim! Dacă primul lucru la care te gândeşti când te trezeşti este că iţi lipseşte jucăria roşie, că tu nu o să primeşti niciodată bicileta care o vrei, că nu .. nu .. nu ... ei bine, aşa se şi întâmplă. Pentru că tu aşa simţi. Şi pentru că ce simţi îţi crează ziua.

Şi atunci, de ce să nu te trezeşti şi să zici în gura mare ' AZI E O ZI MINUNATĂ!' Şi de ce să nu spui fiecarui

om pe care îl întâlneşti secretul că azi e o ziminunată? Spune-i şi îţ ivei face şi ţie şi lui ziua minunată".

Vali luă aminte la lecţia spusă de bunicul. Şi, cum ştia că bunicul este un om înţelept şi că tot ce îl învaţase până acum a fost cum a zis bunicul, se hotărâ că de mâine să îşi creeze singur ziua. Să nu aştepte ca alţii să o facă pentru el.

Ajuns acasă, şi-a atârnat pe perete în faţa patului, un smiley galben mare ca un soare, pe care a scris mare de tot "AZI E O ZI MINUNATĂ!", astfel încât primul lucru pe care îl vede când deschide ochii să fie acesta.

***

Zilele au trecut şi Vali a văzut că bunicul a avut dreptate. De când vedea dimineaţa că începe o zi minunată, de când a început să spună părinţilor şi prietenilor că e o ziminunată, Vali se simţea în permanenţă minunat! Bunicul a avut (din nou) dreptate!

Şi a mai observant ceva, cu cât spunea mai multor oameni, nu numai că le aducea un zâmbet pe buzele lor dar parcă fiecare zâmbet îi umplea şi mai mult paharul fericirii lui. Şi el se simţea tot mai MINUNAT!

***

Vali e mare acum. Smiley-ul de la capul patului e acelaşi, doar că îl vede şi soţia luidimineaţa. În plus şi băieţelul lui are un smiley aidoma, în camera lui.

Şi toată viaţa lui e minunată!

Acum a înţeles de ce. Bunicul a avut atâta dreptate. Dacă viaţa o priveşti ca pe zilele care le traieşti, dacă toate aceste zile sunt MINUNATE, atunci şi viaţa este MINUNATĂ!

Cum e ziua ta azi? Sunt sigur că MINUNATĂ!

Ai mai spus cuiva secretul azi? Dacă nu, ziua nu e trecută! Încearcă şi tu experimentul şi vei vedea dacă bunicul a avut dreptate!

AZI E O ZI MINUNATĂ!

anii

Dorea să se întoarcă pe o parte. Dar trupul ostenit era ţintuit de pat şi nu era chip să îl mai poată controla.

Flacăra lumânării dansa în întunericul odăii reci şi desena umbre fantastice pe pereţii goi.

Gârbovit şi neputincios, părea un ghem de haine strânse în mijlocul patului.

Se uita fascinat la umbre. După o vreme acestea au început să deseneze imagini adevarate, din viaţa lui.

Uite acolo! Se vedea alături de soţia lui şi Alina, copila lui dragă de numai 3 ani. Se vedea cum îi explica soţiei că pleacă doar pentru un an şi doar ştie că pleacă pentru ele!. Se duce în altă ţară unde câştigă mult mai mulţi bani. Şi când se va întoarce or să construiască o casă nouă, mai mare. Şi doar vor vorbi cât se poate de des. Le va scrie în fiecare z icâte o scrisoare!

Se vede apoi în noua ţară. Hmm, se uita curios şi nu i se pare că locurile şi oameni iar fi altfel, diferiţi, mai buni

decât în ţara lui. Şi nici odaia unde stătea nu era altfel! Dar banii, ei bine banii erau cu mult mai mulţi!

La început scrisese câte o scrisoare în fiecare zi acasî. Apoi după 3 luni simţea că pierde timp scriind zilnic, timp în care putea munci să strângă şi mai mulţi bani. Aşa că s-a hotărât să scrie odată pe săptămână.

Se vedea cum în fiecare seară scotea punguţa cu bani din ascunziş, o desfăcea şi se uita cu mare plăcere la strălucirea galbenă a bănuţilor. Se simţea atât de bine!

Şi aşa, a ajuns să scrie apoi doar de sărbători.

A trecut şi anul promis dar s-a gândit că ar mai putea sta. Îşi cântărea fiecare zi în câţi bănuţi putea să adune dacă ar munci.

A început să scrie doar de ziua de naştere a soţiei şi Alinei, care avea deja 6 ani.

O vede în prima zi de şcoală. Doar cu mama. Alina a şi uitat cum arata "tata". Ştia doar că are mustaţă şi că "a plecat departe să facă bani".

De aici, umbrele au arătat într-o viteză ameţitoare aceleaşi imagini: dimineaţa se trezeşte, se duce la muncă, vine acasă istovit, scoate punguţa din ascunziş,

aruncă un bănuţ în ea şi se uită cu mare plăcere la strălucirea galbenă. Apoi se culcă. De dimineaţa urmatoare, lucrurile se repetau aidoma.

Singurul lucru pe care l-a remarcat că se schimba era el! Era din ce în ce mai bătrân, mai neputincios şi mai gârbovit.

"Ahhh!" îşi spuse încet. Şi strânse bănuţii în pumn.S-a uita tapoi la ei dar parcă nu mai aveau strălucirea de odinioară.Vederea îi slăbise foarte mult şi îi simţea doar reci în palmă. Atât de reci ...

Cu o ultimă zvâcnire, lumânarea se stinse. A ajuns la capătul fitilului. Zornăind, bănuţii au căzut din pumnul care s-a deschis. S-au rostogolit pe jos şi nu mai străluceau în întuneric.

Cu un oftat adânc s-a stins şi cel care cu preţul vieţii a adunat o mică comoară pentru cel ce-l va găsi sfârşit.

Casa ta

Într-o zi frumoasă de vară, bunicul și cu Vali au ieșit la pescuit.

Au luat cu ei undițele, momelile, cizmele de cauciuc, minciocul … În fine, tot ceea ce își poate pregăti un pescar adevărat!. Dar ei erau doi, nu unul! Ei bine, poate mai degrabă unul și jumătate, hehehe.

Și-au așezat scaunelele pe malul apei, bunicul pregăti momelile pentru amândoi și s-au apucat de … pescuit.

Vali stătea cu ochii ațintiți pe pluta lui roșie. Atât de mult își dorea ca aceasta să se miște încât câteodată chiar avea impresia că un pește îi dă târcoale!. Ei, era doar mișcarea dată de apa care se scurgea lin prin dreptul lor accentuată de atenția prea încordată .

Au trecut încet aproape două ore dar nici un peștișor nu se încumeta să miște nici măcar una din plutele celor doua undițe.

“Hmmm”, își spuse Vali. “Nu or fi momelile bune? Doar am făcut cum scrie la carte. În plus bunicul pescuia deseori aici când era mic." Cel puțin așa îi povestise ...

Gândindu-se el la care ar putea fi vina, dintr-o dată văzu ca o umbră în jurul plutei.

“Aha! O fi un peăte?” se intrebă Vali.

Dar umbra se mărea tot mai mult și uite, mergea și spre pluta de la undița bunicului!

“Bunicule, ce este asta?” întrebă Vali ațintindu-și degetul spre “umbră”

“O pată de ulei Vali. Probabil cineva mai în susul apei își spală mașina” îi răspunse bunicul cu mare necaz în glas.

“Uite o plută! Poate a pierdut-o un pescar!” spuse Vali arătând ceva care aducea a plută de undiță și venea încet pe apa.

“E o sticla de Cola. Capacul e rosu, nu e o plută! Haide, să stângem undițele și să mergem acasă. Râul ăsta este mort!”

Și-au strâns supărați în suflet undițele. Au ăters plutele de ulei și au plecat spre casă. Mergeau fară nici un chef, cu picioarele târșâind și ridicând colbul în urma lor. Erau dezamagiți.

“De unde o să ducem un pește acasă, bunicule?”, sparse liniștea Vali.

“De la magazin!” răspunse cu năduf bunicul.

“Bunicule, de ce ai zis ca râul este mort? Cum poate să fie o apă moartă?”, întrebă Vali

“Ei Vali, ți-am povestit că atunci când eram de vârsta ta veneam cu copiii la pescuit aici. Și de fiecare dată plecam acasă cu câțiva pești frumoși în găleată. Dar pe vremea mea nu erau mașini. Și lumea nu avea ce mașină să spele in apă. Nu aveau de unde să arunce pungi și sticle. Uleiul care ajunge în apa și mizeria de la mașina spălată otrăvesc apa. Broaștele și peștii atunci mor. Nu mai crește nimic in apă. Păsările care beau din apă mor și ele și nici un animal nu mai vine să se adape din ea.

Când nici o vietate nu mai trăiește în apa și când apa nu mai poate fi băută de nici un animal sălbatic, atunci apa e MOARTĂ”

Ca un facut, când bunicul spuse “moartă”, Vali tocmai dăduse cu piciorul într-un borcan de sticlă, aruncat în mijlocul drumului.

Borcanul s-a spart și sticla s-a împrăștiat prin țărână.

“Vezi, nici drumul nu a scăpat de 'civilizație'”, spuse bunicul.

“Hai să adunăm cioburile, nu le putem lăsa aici. Se poate tăia cineva... Știi Vali, de multe ori m-am gandit cum a făcut Natura fiecare animal, pasăre, insectă cu un scop. Se pare că Pământul, pentru că nu știa să facă plastic și sticlă a cerut Naturii să îl creeze pe om ca să îi dea omul plastic și sticlă. Dacă noi oamenii vom continua să îi dăm Pământului plastic și sticlă, îl vom sufoca. Și odată cu el ne sufocăm și pe noi!”

“Bunicule, nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva! Dar ce aș putea face eu, de unul singur? Crezi că aș putea ajuta Natura'? “

“Da Vali. Poți să faci ceva chiar dacă ești mic. Poți fi un copil mic dar un exemplu mare. Sunt sigur că sunt mulți alți copii care se întreabă dacă ei pot face ceva. Uite ce poți face:

- plantează un pom,

- aruncă ÎNTOTDEAUNA sticlele și pungile la gunoi pentru a fi reciclate,

- nu arunca niciodată ulei în apă,

- aruncă bateriile în locurile special amenajate,

- daca vezi vre-o sticlă sau pungă aruncată pe câmp și poți să o iei și să o arunci într-un loc special amenajat, fă-o!,

- gîndește-te la Natură ca și la casa ta. Nu cred că arunci gunoaie prin casă, la întâmplare,

- învață-i și pe alții să facă la fel. E de ajuns unul din zece să te urmeze și este un început bun!

…... “

Daca vrei să ai o casă curată nu arunca gunoi în cameră pe jos. Și dacă cumva ți-a scăpat din greșeală, pune-te si curăță. Nu e nici o rușine. DOAR E CASA TA!

e mai faci?

Stăteam liniștit și lucram la unul din proiectele mele.

Cu o melodie frumoasă, telefonul a început să sune, la început abia auzit dar din ce în ce mai tare, și mă scoase din starea de concentrare.

Răspund fără să mă uit cine mă sună.

“- Salut prietene!” aud la celălalt 'capăt al firului'

“- Mi-ai trecut prin minte și mi-am zis să te sun să văd ce mai faci?”

Inca cu gandul la ce lucram am avut un moment de ezitare înainte să răspund. Mintea mea încerca să își schimbe atenția de la lucru la vocea celui ce m-a sunat. Încă mă întrebam cine este. Era o voce cunoscută dar încă nu reușisem să 'localizez' persoana.

“- Hei, nu e nimic special, am vrut doar să te aud!” îmi spuse prietenul la telefon parcă să anticipeze întrebarea (pusă în gând) …

Brusc, o idee, ca o voce, îmi răsună în interior. Iar eu am transmis-o celui de la telefon, aproape automat:

“- Cum să nu fie special dacă mă suni doar ca să mă auzi și să ma saluți? ESTE SPECIAL! Îți mulțumesc. Tocmai ai adăugat un strop de stare de bine. Te salut și eu cu drag. **Ce mai faci ?**...”

e tie nu-ti place, altuia nu face!

Sfârșitul anului era aproape și învățătoarea le-a spus copiilor că, în ultima zi de școală înainte de vacanța de iarnă, copiii își vor dărui cadouri unii altora.

Regula jocului era simplă: pe câte un bilețel s-a scris numele fiecărui copil și copiii, rând pe rând, au ales câte un bilețel. Trebuiau să aducă un cadou simbolic copilului al cărui nume era scris pe bilețelul ales.

Pentru că existau mici prietenii la fel ca și mici "războaie", unii au fost bucuroși de alegerea făcută, alții mai puțin.

***

Victor era posomorât, când l-a luat mama de la școală. Ajunși acasă, mama și tatăl său l-au întrebat ce se întâmplă de el, care era un băiat vessel din fire, era așa posomorât.

"- S-a întâmplat ceva?"

"- Nu, nimic", răspunse Victor dar cu semne clare că ceva nu e pe placul lui.

Și s-au pus părinții să îl descoase. Până la urma a cedat și, cu ochii în lacrimi le-a spus de jocul inventat de invățătoare. Și, ce putea fi cel mai rau decât el să nimerească bilețelul cu "răutatea clasei": Denisa ?

"- Ce contează Victor cui trebuie să îi dai cadoul? Doar sunteți colegi. Și, din moment ce toți participă la joc, trebuie să joci și tu", i-au spus părinții.

"- Păi ea e rea, zgârie pe toata lumea, bate copiii, nimeni nu vrea să fie prieten cu ea!", a ripostat Victor.

"- Victor, sunteți colegi și ai să îi duci cadoul. Dacă nu vrei să i-l dai ei în mână, îl pui la ea pe masă și cu asta basta."

Cu chiu cu vai, văzând că nu este altă cale, Victor a acceptat.

În seara aceea a fost cu parinții la magazin și au ales Denisei o frumoasă păpușă Barbie.

***

A doua zi, ultima zi de școală! Toți părinții și-au așteptat

copiii. Fiecare a ieșit vesel pe ușă, arătând cadoul care l-a primit. Toți aveau cadou numai Denisa nu.

Ajunși acasă, părinții l-au întrebat pe Victor dacă a dat cadoul Denisei, pentru că ea a ieșit din școala fără păpușa Barbie …

Victor le-a spus parintilor că a facut așa cum i-au spus, a pus cadoul Denisei pe banca acesteia.

Dar…

"- Când a intrat în clasă și a văzut că este ceva la ea pe bancă, a luat pachetul, l-a aruncat pe jos și l-a călcat în picioare. A sărit atât de mult pe el încât a rupt păpușa în bucăți. Nu a știut că este cadoul pentru ea. A crezut că este cadoul altui copil.

Când învățătoarea ne-a pus pe fiecare să ne prezentăm cadoul primit, Denisa a izbucnit în lacrimi pentru că ea avea o păpușă ruptă, călcată în picioare. Tocmai de ea …"

***

Victor și restul copiilor au învățat în ziua aceea o lecție importantă:

Ce ție nu-ți place, altuia nu face!

ulegi ceea ce semeni

"- La culcare Vali! E târziu și copiii deja dorm la ora asta!", se auzi bunicul urcând scările spre camera lui Vali.

"- Bine, bine, bunule. Mă culc! Dar îmi spui te rog o poveste?"

Un zâmbet mare se arăta pe sub mustața mare și albă a bunicului și o strălucire misterioasă îi lumină o clipă ochii. Erau momentele cele mai plăcute pentru el. Să își țină nepotul în brațe până adoarme și să îi spună o poveste plină de povețe…

"- A fost odată, ca niciodată, o lume în care trăiau numai copii. Erau mult mai micuți decât suntem noi oamenii, erau cam de mărimea unor fluturi.

Și ce era mai interesant e că fiecare trăia într-o mica sferă, transparentă, ca de sticlă. Dar ei nu știau de existența ei, la fel cum peștele care traiește în apă nu vede apa …

Aceste sfere, mingi transparente, aveau o calitate specială: daca erau curate atunci pluteau, iar copilul care trăia înăuntrul ei se simțea ușor, confortabil. În plus putea să vadă totul foarte clar. Dacă în schimb erau murdare, copilul dinăuntru se simțea greu, apăsat, rece, iar lumea din jur îi apărea mai întunecată, parcă tot cerul ar fi plin de nori de furtună.

Copiii din sferele perfect curate puteau să zboare dacă doreau. Iar dacă se înalțau sus de tot, ajungeau în lumea oamenilor mari. Acolo "dispăreau" mulți dintre cei care îsi "luau zborul".

Inima lor avea și ea o calitate: atunci când copilul avea un gând bun pentru alt copil, din inima lui pleacă o rază albă de lumină spre sfera copilului la care se gândea. Iar asta curață locul unde atingea sfera, dacă aceasta era murdară. Tot așa, gândul rău trimitea o rază întunecată care murdărea sfera copilului către care era trimisă.

Doar că nici un copil nu putea să vadă razele de lumină și ce fac ele. Puteau însă să simtă că sunt mai ușori și că "parcă plutesc", că "cerul e senin". Tot așa simțeau și efectele gândurilor rele, se simțeau apăsați și cu "cerul întunecat", vedeau totul în "negru". "

"- Păi și atunci , dacă nici un copil nu vedea razele, cum puteau ei să știe și să primească numai gânduri bune? Ca să poată zbura și ei în lumea "oamenilor mari" ? "

"- Păi Vali, cei care făceau fapte bune, ajutau pe alții, aveau o vorbă bună de spus cuiva, îi trimiteau celui ajutat o rază albă care îi făcea "bine". Copilul ajutat se simțea mai bine după ajutorul primit și așa ei se gândeau de bine pentru cel care i-a ajutat și trimiteau o rază albă …"

"-Da! Am înțeles! Cu cât ajutau mai mulți copii, cu atât primeau mai multe raze albe și sfera lor devenea ușoară și ei puteau zbura!"

"- Așa e Vali, ai înțeles. La fel se întâmplă și cu cei care jigneau sau făceau rău cuiva. Cel rănit trimitea un gând negru și murdăreau sfera celui care le-a făcut rău. Acesta din urmă se simțea tot mai rău și devenea tot mai întunecat și din nou făceau rău altcuiva. Vezi Vali, în felul ăsta poți să înțelegi că este adevărat că cel ce face bine cuiva, își face bine lui. Iar cel care face rău cuiva își face rău lui."

"- Uff bunule, tu ai dreptate. Am să încerc să fiu bun cu toata lumea. Să le zâmbesc, să le spun o vorbă bună. Poate așa am să primesc și eu mai multe raze albe …"

Adormit, Vali se visa deja într-o sferă transparentă, printre mulți alți copii. Dar, pentru că el știa "secretul", putea să vadă razele albe și razele negre cum se

intrețeseau între ele și legau inimi de sfere. Ar fi vrut să le spună tuturor, dar ceilalți nu "vedeau". Ar fi vrut să …

***

Dacă faci bine, ție îți faci bine. Dacă faci rău, ție îți faci rău. Sau "**culegi ceea ce semeni**".

Poți să faci un mic experiment: Încearcă 10 zile la rând să faci numai bine, să ajuți, să spui o vorbă bună, să zâmbești oamenilor cu care stai de vorbă. Vei vedea cum "cerul" tău va deveni de vară, vei simți că "plutești", vei vedea că lucruri bune încep să se întâmple mai des ca înainte. Dar mai mult decît atât, vei vedea că, ca prin minune, lucrurile "negre" te vor ocoli.

um este Dumnezeu?

“- … şi-am încălecat pe-o şa şi v-am spus poveste-aşa “, termină bunicul povestea închizând cartea.

“- Somn uşor Vali şi vise plăcute”

“- Somn uşor bunule!”, răspunse Vali.

Când să iasă pe uşă, Vali îl intrebă

“- bunule, există Dumnezeu?”

“ - da Vali, există”

“- este un EL sau o EA?”

“- nu ştiu, Vali”

“- cum arată?”

“- nici asta nu ştiu”

“- atunci de unde ştii că există?”

“- hmmm, bună întrebare. Adică eu ştiu că există dar … cum să iţi explic eu ţie?”, răspunse bunicul vădit pus în încurcătură de întrebările isteţe ale nepotelului său.

“- Vali, hai să te întreb ceva. Tu visezi, da?”

“- da bunule, visez”

“- atunci poţi să îmi spui .. în visele tale dacă te gândeşti să ningă, ninge. Dacă te gândeşti să plouă, plouă. Dacă te gândeşti că eşti într-o poieniţă cu flori, eşti în poieniţa cu flori. Dacă ţi-e frică să (nu) se întâmple ceva, se întâmplă. Dacă te gândeşti să vezi un animal. Îl vezi”

“- da, aşa este”

“- deci, în visul tău tu eşti creatorul acelei lumi. Tu eşti ‘stăpânul’, tu eşti ‘Dumnezeul’ pentru tot ce există acolo. Gândul şi dorinţa ta creează totul. Voinţa ta creează o lume adevărată şi reală pentru locuitorii ei , fie că sunt flori, animale, râuri, cer …”

“- hmm, da bunule, aşa este. La orice mă gândesc să fie, este deja acolo. Ai dreptate”

“- vezi, la fel cum tu eşti ‘Dumnezeul’ locuitorilor acelei lumi, la fel şi pentru noi, ‘Dumnezeu’ este acel sau acea

în ‘visul’ căruia noi trăim. Este acel sau acea care prin gândul şi voinţa lui creează şi menţine lumea pe care noi o cunoaştem. Şi la fel cum locuitorii lumii din visul tău nu ştiu cum arăţi tu, cel care le-a creat lumea, la fel nici eu nu ştiu cum arată ‘Dumnezeu’ al nostru. Dar ştiu că există, la fel cum şi tu exişti pentru lumea viselor tale.

Acum treci la culcare. Prea multe idei pentru o singură seară .”

“- noapte bună bunule …”

***

În vis a devenit conştient că visează. Şi-a adus aminte de discuţia cu bunicul şi a zis sa încerce. S-a gândit să fie un sat cu oameni mari şi copii într-o poieniţă lângă o pădure.

Şi totul era deja acolo în timp ce el se gândea …

Şi-a propus să urmărească copiii, cum merg la şcoală , ce fac în timpul liber.

Şi, ca şi în lumea ‘reală’, erau copii care se rugau la ‘Doamne-Doamne’. Să îi ajute cu te miri ce.

La cei ale căror rugăminţi li se păreau întemeiate, le îndeplinea dorinţa.

Cei ajutaţi, se bucurau şi spuneau familiei sau cunoscuţilor că s-au rugat la Doamne-Doamne şi EL i-a ajutat. Unii îi credeau pe cuvânt, alţii încercau să le explice că e doar o coincidenţă …

“Ufff…. Oamenii ăştia ….”

***

“Cucuriguuuuuuu!”, se auzi cocoşul dis de dimineaţă. Şi o rază caldă de soare îi mângâie obrajii.

Vali s-a trezit. Era bucuros şi ,într-un mod ciudat, se simţea altfel. Simţea că parcă ar ştii ceea ce este important … A început să se gândească la ‘**coincidenţele**’ din viaţa lui …

utia cu creioane colorate

"- Maestre, ne-ai spus întotdeauna că toți oamenii sunt egali și că venim pe Pământ cu șanse egale. Cum se face atunci că unii vin cu multe daruri (se nasc în familii bogate, sunt perfect sănătoși, nu le lipsește nimic) iar alții fără daruri (se nasc în familii de oameni săraci, cu tot felul de boli). Unde este egalitatea? " întrebă discipolul pe Maestrul său.

"- Păi așa cum privești tu lucrurile poi să înclini că nu este egalitate. De ce vezi tu lucrurile de care îmi povestești ca pe niște "daruri" ? Ele nu sunt altceva decât niște "unelte" ale sufletului.

Imaginează-ți toate aceste "daruri" ca pe niște creioane colorate.

Adevarat, unii se nasc și au cu ei o cutie cu 12 creioane, alții cu 7, alții cu 3, iar alții doar cu unul. Mai mult, unii au în cutia lor doar un creion și nici măcar colorat. Negru!

Dar secretul constă în ceea ce desenezi cu ele. Dacă nu ai maiestrie, degeaba te naști în familie bogată și perfect sănătos și urmezi cele mai bune școli, praful se alege de tot ce ai primit "în dar" dacă nu știi să "desenezi" frumos pe planșeta vieții.

Degeaba ai o cutie cu 12 creioane colorate dacă esti un ignorant. Poți să desenezi adevărate capodopere și numai cu un singur creion, chiar și negru.

Important în viață nu este câte creioane colorate ai în cutia ta ci numai ce desen ești în stare să așterni pe planșeta vieții!"

***

Cititorule, câte creioane sunt în cutia ta? Desenul tău este armonios?

Daca tu vrei, atunci exist!

Profund relaxat, pluteam pe marea cristalină.

Soarele îmi lumina prin pleoape ochii închiși, lumina era roșiatică și caldă, iar valurile se jucau cu mine după bunul lor plac.

Pluteam și mă lăsam în voia marii.

Nu opuneam nici un fel de rezistență.

Încetul cu încetul simțurile mele nu mai aveau legatură cu TIMPUL și LOCUL.

Eram una cu marea, una din infinitele ei picături.

Și, în acea liniște plăcută, un gând îmi străfulgeră mintea.

O întrebare care demult zăcea ascunsă în mine își găsise loc să iasă la lumină. :

"**- Doamne, oare există cu adevărat?**"

Și, spre surprinderea mea, o voce caldă îmi răspunse:

"**- Dacă tu vrei să exist, atunci EXIST!**"

elfinul și meduza

Bunicul privea în largul mării. Stătea în picioare pe nisipul fierbinte și era absorbit de ceva. Ceva la care privea cu interes.

Vali încerca și el să prindă în vedere "ceva"-ul la care se uita bunicul, dar nu vazu nimic interesant.

"-Bunicule, la ce te uiți? ", rasună ca un clopoțel vocea lui peste sunetul valurilor.

"-Uite dragul meu, mă uit la meduzele acelea! Le vezi? " și bunicul îi arata cu degetul ceva.

Se uită Vali atent și la un moment dat văzu în apa albastră a mării ceva arămiu, cam ca o pungă, ce se umflă cand un val o ridica din apă, se dezumflă cand valul trecea de ea. Parea ca o forță nevazută din adâncuri se juca cu ea și, ca un păpușar experimentat, purta după propia voință meduza când încoace, când încolo. Meduza nu avea nici un control! Era la voia valurilor!

Când se obișnui cu imaginea meduzei, văzu ca sunt mai multe. De parcă statuseră ascunse privirii lui și acum apăreau, una ici, una colo.

Dintr-o dată, ceva mai în departare, un delfin țâșni din valuri, drept în sus ca o sageată și făcu o mare de picături când căzu înapoi în apă.

Lânga el a mai apărut un delfin! Erau doi acum și se jucau, parcă se fugăreau unul pe celalalt.

Vali era încantat de ce vedea. A început să râdă și să bată din palme.

"-Bunicule, bunicule, vezi delfinii? Cum se joacă și sar! Sunt minunați! Nu sunt ca meduzele astea care se umflă, se dezumflă și pe care marea le duce unde vrea ea! Daca aș fi un pește, aș vrea sa fiu delfin și nu meduză!"

***

Bunicul se gândi că e momentul numai bun pentru încă o lecție de viață, îmbracată în haine de poveste. Îl luă pe Vali în brațe și a început să îi spună

"-Vezi tu dragul bunicului, mă bucur că ai alege să fii delfin. Înseamnă că ai spirit de luptător, spirit de învingător! Viața este ca și marea care se întinde la

picioarele noastre. Iar oamenii sunt ca și viețuitoarele care trăiesc în ea, sau ca și "peștii" , cum le spui tu.

Unii sunt ca meduzele astea arămii, care se umflă, se dezumflă, care sunt duse de apa mării unde vrea ea și nu unde vor ele. Poate că nici nu vor ceva, ci doar să plutească.

În schimb delfinii, i-ai văzut. Ei merg numai unde vor ei și fac ce vor ei. De aceea ei se pot juca. Ei se folosesc de apă pentru a putea face ce vor și pentru a putea merge unde vor!

Să îți aduci aminte Vali, toată viața, că poți alege să fii meduză, să te lași în voia sorții, sau poți alege să fii delfin și să te folosești de "marea vieții" pentru a ajunge unde vrei tu!"

***

Tu, cititorule, scrutează-ți sufletul și încercă să descoperi , ești meduză sau delfin?

Dumbrava minunată

A fost odată un grup de prieteni. Erau cinci la număr, trei baieți și două fete. Erau apropiați la vârstă și erau mai tot timpul împreună. Ce mai, erau ca frații!

Cum se apropia vacanța de vară, și-au planificat o excursie de o zi în "Dumbrava Minunată". Se dusese vorba că în acea dumbravă se găseau toate felurile de pomi fructiferi. De unii din ei nici nu auziseră! Abia așteptau să ajungă să îi vadă și, mai mult decât atât, fiecare și-a propus să guste măcar câte un fruct din fiecare pom!

Zilele au trecut, rând pe rând și iacătă-i pe prietenii noștri pe peron în gară, urcându-se, într-un mic șir indian, în tren.

Pufăind și tresăsrind la fiecare curbă, trenul nostru se afunda tot mai mult în ținutul misterios.

Ajunşi în ultima haltă a călătoriei lor, cei cinci s-au grabit pe uşa strâmtă a vagonului afară.

Soarele era sus pe cer, câțiva nori albi pufoşi pluteau leneşi pe cerul albastru de vară. Păsărelele ciripeau şi totul părea că le urează bun venit!

S-au orientat repede după o hartă copiată de ei dintr-o carte veche, gasită la bibliotecă, şi au pornit pe o potecă abia schițată spre desişul pădurii.

Înaintau în şir indian, afundându-se tot mai adânc înspre Dumbrava Minunata!

După câteva ore de mers, obosiți, transpirați, au decis în unanimitate că altă dată nu or să mai creadă in “basme de adormit copiii”.

S-au aşezat să se odihnească, dar de la nivelul ochilor, pe sub frunzişul des, au vazut cu uimire că la o aruncatură de băț se afla o poiana însorită…

În strigăte de fericire, cu puterile reînnoite, au năvălit în poiana plină de pomi.

“- Ți-am spus eu că există! Trebuia să fie adevărat! Uite ce frumos este! Uite ce de pomi! Uauuu, fii atent la pomii ăia, oare ce or fi? Nici nu am văzut așa fructe!... “ aproape că țipau unii la alții nevenindu-le să creadă că Dumbrava Minunată EXISTĂ!

S-au împrăștiat repede, fiecare alegându-și un pom și mai că s-au repezit să guste din fructele coapte care încărcau pomii din belșug.

Un băiat s-a oprit sub un măr. Avea mere atât de mari, roșii și dulci! A terminat primul fruct într-o clipită! Era atat de bun! S-a întins și a mai luat unul! Și încă unul! S-a gândit să se așeze sub măr și să mănânce în tihnă …

Al doilea băiat s-a oprit sub un păr. Și a făcut aidoma primului. S-a așezat sub el și nu se mai sătura mâncând perele zemoase și dulci!

Fetele s-au așezat și ele, una sub un prun iar cealaltă sub un smochin.

Pur și simplu nu se mai săturau savurând acele fructe dulci!

Cel de-al treilea băiat a mâncat şi el. O rodie. A fost foarte bună! Dar ia să guste el şi din mar. L-a gasit delicios şi pe acesta! A încercat apoi o pară. Foarte bună! Fructele erau toate bune şi aveau gusturi diferite! Ia să încerce şi prunele …

Încet, pe nesimţite, întunericul nopţii a început să pună stăpânire peste poiană. Prietenii noştri şi-au strâns lucrurile şi, la lumina micilor lanterne, încercau să nu se abată de la cărarea ce avea să-i ducă înapoi în gară.

Pufăind şi tresărind la fiecare curbă, trenul de fier i-a adus în siguranţă pe micii “cireşari” în gara din oraşul lor.

“- Ce aţi mâncat? Cum a fost? Hai să povestim fiecare …”

“- Eu am mâncat numai mere”, spuse primul. “ au fost bune, dar cum au fost celelalte fructe?”

“- Perele au fost dulci, dar aş fi vrut sa gust şi eu mere!”, spuse oarecum supărat al doilea baiat.

La fel de supărate au fost și fetele. Singurul care gustase aproape din toate a fost al treilea băiat. Și le-a povestit despre fiecare fruct încercat ce culoare, ce miros dar mai ales ce gust bun avea!

***

La fel și în viața noastră. Unii găsesc confortabil să își înceapă călătoria și să o termine sub același pom, mâncând același fruct toată viața.

Dintre toate experiențele (pomii) posibile în viață (poiana) ei se opresc la măr, sau la păr.
Și par să uite că au venit în Dumbrava Minunată tocmai pentru a gusta cât mai multe fructe!

Experienţe de viaţă

Discipolul îşi privea Maestrul.

Acesta stătea pe o buturugă şi părea că priveşte în chiar sufletul focului ce îşi ridica limbile roşiatice în întunericul nopţii care parcă a înghiţit totul.

Umbra Maestrului dansa şi ea, animata de lumina caldă a focului. Vroia să îl întrebe ceva dar se gândea să nu îl deranjeze din ceea ce "făcea".

Se duse totuăi să îl intrebe, îl frământa ceva şi nu găsea răspuns.

"- Maestre, cum putem sti noi că experienţele pe care le avem sunt cu adevărat experienţe şi că acestea ne vor ajuta în viaţă ?"

"- În primul rând, tot ceea ce trăieşti ESTE o experienţă.

Viața este un cumul de experiențe și, cu cât acestea sunt mai multe, înseamnă că ai trăit mai mult. Nu măsura viața în ani ci măsoar-o în experiențe. Câte experiențe ai trăit și nu câți ani ai dormit.

Dar să ne întoarcem la întrebarea ta.

Deci, știi deja că tot ceea ce trăiești este o "experiență". Sau ar trebui să știi asta.

"Experiența" ajunge EXPERIENȚĂ doar când o conștientizezi. Dacă ea doar se "întamplă" nu ai nimic de câștigat .

De unde știi că te va ajuta? Nu ai de unde să știi dinainte CÂND iți va folosi dar cu siguranță se va întampla.

Un alt aspect este că atunci când se întâmplă ceva, ce numești tu "experiență", de multe ori nu ai toata "imaginea". E ca și cum ai avea o singură piesa dintr-un puzzle și, având DOAR acea piesa, nu poți ști cum arată puzzel-ul complet. Abia mai târziu, când vei avea toate piesele, vei putea "vedea" în ce constă "experienta".

Iar dacă te vei gândi la ce ai trait DUPĂ experiență, s-ar putea să găsesti locul acestei experiente în puzzel-ul mai mare al vieții tale.

Zic "s-ar putea" pentru că este posibil să nu îți dai seama, dar ea întotdeauna este acolo. În marele puzzle al vieții!"

Grădinarul

A fost odată un fermier care avea doi fii. Şi vrând el să vadă care din băieţi era potrivit pentru moştenirea pământului, i-a chemat la el:

"- Băieţii mei. Vreau să vă dăruiesc amândoura câte o bucată de pământ şi uneltele necesare pentru a-l munci. Peste jumătate de an doresc să văd ce a făcut fiecare!"

Zis şi făcut. Le dădu fermierul câte o bucată de pământ fiecăruia. Erau identice ca şi mărime, una lângă alta şi cu un râu curgând la unul din capetele terenurilor. Le mai dădu şi câte o greblă, o lopată, o coasă şi o găleată, necesare pentru a munci pământul.

Cei doi băieţi îşi luară fiecare în primire pământul şi uneltele, şi-au instalat câte un cort, fiecare pe terenul lui, pentru a putea trăi în el până ce "proba" avea să se sfârşească.

A doua zi cei doi băieţi s-au pus pe treabă. Unul din ei a împărţit terenul în mai multe pătrate şi a început să le sape. S-a hotărât să sădească într-un pătrat roşii, în altul

castraveţi, în altul dovlecei. Şi-a lăsat un loc şi pentru flori, căci era un mare iubitor de frumos. atunci când termina câte un pătrat de săpat, împrăştia sămânţa necesară şi pe urma căra cu găleata apă şi o uda.

Celălalt băiat se uita la el şi îşi râdea în barbă "Oare ce se chinuie fratele meu? Doar tata nu ne-a spus ce să facem. Eu cred că trebuie să îi înapoiem lucrurile pe care ni le-a dat în perfectă stare. Am să am grijă de coasă, să nu ruginească. De găleată să nu o găuresc. De săpăligă sa nu dau cu ea într-o piatră şi să o strâmb. Vom vedea cât de bucuros va fi tata când le va primi înapoi nou-nouţe. Şi nu făcu altceva decât să stea la umbra din cort şi să şteargă cu o cârpa curată uneltele.

Ziua următoare fratele care săpase grădina continuă să aibă grijă. Gonea păsările să nu mănânce seminţele şi le uda. Cel care avea grijă de unelte stătea şi freca cu cârpa la ele până ce luceau.

Peste o săptămână se întâmplă ca fratele care sădise în gradină, în timp ce săpa printre răsaduri, să lovească tare cu săpăliga într-o piatră. Dăduse atât de tare încât îi rupse coada.

"Aha! Zâmbi răutăcios cel care avea grijă de unelte. Am avut dreptate! Se vor strica uneltele! Să vedem ce o să zică tata!"

Tatăl lor îi privea seara, din casă, de la fereastră. Şi vedea cum o minunăţie de grădină, plină de verdeaţă şi flori năştea din pământ, alături de pământul sterp al fratelui care avea grijă de unelte.

Î altă zi, s-a întâmplat ca în timp ce aducea apa de la râu, fratele care sădise grădina să alunece şi găleata, lovindu-se de o piatră mai colţuroasă, se găuri. Noroc că s-a găurit mai sus de o palmă de fundul găleţii, aşa încât mai putea căra apă cu ea. E adevărat, trebuia să facă mai multe drumuri dar se putea încă folosi de ea.

Lângă grădină, pe terenul nelucrat, în cort, fratele ce avea grijă de unelte freca cu sârg la ele, să nu fie nici o urmă de rugină. Şi luceau atât de frumos! Se oglindea luna în ele!

Trecu şi timpul stabilit. Tatăl veni să vadă ce au făcut băieţii lui. Pe un teren se afla o oaza de verdeaţă. Roşii, castraveţi, dovlecei şi multe, multe flori. Arăta minunat. Baiatul îl întâmpină şi îi puse la picioare uneltele dăruite: săpăliga avea coada ruptă şi abia dacă mai era pe jumătate din cât a fost nouă, atât de mult a fost folosită. Găleata era strâmbă şi găurită şi încă avea puţină apă în ea. Coasa, avea tăişul tocit, plin de urmele pietrelor peste care dăduse.

Veni şi cel de-al doilea băiat: "Tată, iţi dau înapoi uneltele pe care mi le-ai dat. Sunt într-o stare mai buna chiar şi decât atunci când le-am luat! Uite câtă grijă am avut de ele! Poţi fi mândru de mine!" şi îi puse la picioare toate uneltele într-o stare ireproşabilă. Ba chiar săpăliga lucea în soare mai abitir ca o oglindă!

Bătrânul tată, s-a bucurat că acum ştia cui trebuie să îi lase moştenire pământul. Era păcat să ajungă pe mâini greşite. S-a şi întristat să vadă că celălalt fiu a înţeles greşit menirea uneltelor. Uneltele i-au fost dăruite pentru a munci pământul, nu pentru a avea grijă de ele!

***

La fel şi noi, primim unelte pentru a ne îngriji de pământul vieţii. Dar oare ce fel de grădinari suntem?

reierele şi furnica

Cri – cri – cri, cri – cri – cri,
Vară dulce, eu te cânt!
Cri – cri – cri, cri – cri – cri,
Eşti frumoasă, Vară, ştii?

Iac-aşa îşi cântă bucuria în scârţâitul viorii sale, Greierele nostru cel fără de griji.

Ziua, cât era arşiţa mare, stătea ascuns, tolănit prin te miri ce locuri sub frunze mari şi verzi.

Când i se făcea sete, apleca doar o frunză de pe care sorbea cu nesaţ bobiţe de rouă. Sau se găsea oricând un firicel de apă pus acolo parcă tocmai să-i aline lui setea. Seara, când Luna apărea înconjurată de Stele – paji, când dogoarea de peste zi se mai îmbuna, Greierele nostru îşi dădea în stambă şi umplea zăvoiul cu cântecele sale.

Cri – cri – cri, cri – cri – cri,
Frumoasă e viaţa, ştii?

Cri – cri – cri, cri – cri – cri,
Cântă frate, zi de zi!

La nici o aruncătură de băţ, Furnica se chinuia cu un bob de mazăre. Era atât de mare! Dar ea trebuia să îl ducă în casa ei, să îl pună "bine". Cât era ziua de lungă, cât ar fi fost de cald, necontenit ea căra câte ceva şi îşi umplea încetul cu încetul cămăruţa. Ştia că va veni toamna şi apoi iarna când nu va mai putea ieşi în căutarea hranei şi va trebui să trăiască din ce a pus deoparte vara.

Seara, odată cu lăsarea întunericului, se retrăgea şi ea ostenită şi, în acordurile vesele ale Greierelui, adormea mulţumită de ceea ce a adunat în timpul zilei.

Într-o zi, pe când Greierele stătea tolănit la umbră, Furnica trecu pe lângă el cărând în spate o desagă de câteva ori mai mare decât ea.

"- Hei, bună ziua Furnico!" îi spuse Greierele. "Da ce te chinui dragă toată ziua? Ţie nu iţi este cald? Hai lângă mine la umbră, mai schimbăm o vorbă", o îmbie Greierele pe Furnică.

"- Mai bine ai pune mâna să iţi cauţi de ale gurii şi să iţi faci provizii pentru la iarnă!" îl certa Furnica

“- Provizii? Pentru ce? Nu vezi că găseşti oricând ceva de mâncare? Pentru ce să te osteneşti? Hai mai bine să cântam ceva şi să dănţuim!” răspunse şăgalnic Greierele. “Cât despre iarnă … este aşa de departe că nici nu mă pot gândi la ea. Lasă, o sa strâng în altă zi”

Zilele au trecut încet – încet. Greierele cânta, Furnica aduna, Vara trecea …

Primii stropi de ploaie au început să cadă printre frunzele uscate care şi ele cădeau din pomi.

Greierelui a început să-i fie frig. Ziua nu mai căuta umbră ci acum căuta doar doar să găsească câte un loc însorit. Noaptea ce să mai spunem, era frig de-adevăratelea! Scârţâitul odinioară vesel al viorii lui se auzea din ce în ce mai rar şi din ce în ce mai puţin.

Primii fulgi l-au luat pe nepregătite! Pantalonii rupţi nu-i mai acopereau picioarele. Haina din spate era şi ea peticită toată. Prin buzunare nici urmă de mâncare! Stătea zgribulit sub o frunză veştedă sub o palmă de zăpadă. Ochii lui se uitau lung la căsuţa Furnicii şi la dâra albă de fum ce ieşea pe hornul casei. Furnica stătea în casă, tolănită la căldură şi cu cămara plină de bunătăţi!

Cri-cri-cri, cri – cri – cri,
Furnico, mi-e foame, ştii?

Cri – cri – cri, cri – cri – cri,
Şi de frig cred c-oi muri!

Furnica, ieşi în pragul uşii, se uită la Greiere şi l-a luat la rost :

“Cri – cri – cri, cri – cri – cri,
Să munceşti nu vrei să ştii!
Cri – cri – cri, cri – cri – cri,
La cerşit acuma vii?”

A trântit uşa şi s-a întors la căldura casei ei.

Peste două – trei zile, glasul Greierelui abia dacă se mai auzea. Tot mai stins, tot mai îngheţat.

Furnicii i s-a făcut milă şi , cuprinsă oarecum de gândul că serile adormea în cântecele Greierelui, l-a luat în casă şi, după ce l-a convins să promită că de la anul va strânge şi el şi că îi va asculta povaţa, a fost de acord sa îl găzduiască până trece iarna.

***

Iarna a trecut, locul i-a fost luat de primăvară. Furnica, a scos totul din casă, a făcut curat şi i-a spus Greierelui că e timpul să înceapă să agonisească. I-a dat şi un sac ca să îl ajute să strângă. L-a sfătuit să fie cu mare băgare de

seamă şi să nu îşi irosească zilele, pentru că iarna iarăşi va veni.

Greierele lua sacul, mulţumi Furnicii de găzduire şi poveţe si o lua la picior, ştrengăreşte, acordându-şi vioara …

S-a gândit că a avut noroc şi că trebuie să asculte de ce a zis Furnica!

Dar unde să strângă de mâncare? El încă nu are nici o casă! Ei, ar fi bine să adune în sac şi atunci când sacul e plin, îşi va face şi o casă unde să adune şi el ca şi Furnica.

Viaţa lui îşi reluă făgaşul "normal", doar că acum, când găsea în drumul lui ceva de-ale gurii, îl aduna şi îl punea în sac.

***

La sfârşitul verii, Greierele se reîntâlni din întâmplare cu Furnica. Aceasta îl întrebă pe Greiere dacă a ascultat-o şi şi-a strâns provizii pentru la Iarnă şi, mai ales, unde şi-a construit casa?

Greierele i-a spus planul său că, atunci când sacul va fi plin, îşi va face şi casă. Dar uite, se pare că sacul e mare, că el adunase toată vara şi încă nu s-a umplut!

Atunci, Furnica, curioasă, îi spuse să îi arate ce are în sac.

Greierele puse sacul jos de pe umăr, cu un aer de actor. Dar când se uitară în sac .. ce să vezi? Sacul avea o spărtură şi era GOL!

***

Cri – cri – cri, cri – cri – cri,
Am muncit degeaba, ştii?
Cri – cri – cri, cri – cri – cri,
Sacu-i gol, eu voi muri …

Aidoma Greierelui şi Furnicii sunt oameni care pun de-oparte şi îşi "fac provizii" pentru timpul în care nu vor mai putea munci precum şi oameni care îşi trăiesc "vara" fără a se gândi la "iarna" care vine sigur.

La fel, degeaba cineva are şansa unui venit mare dacă "gaura din sacul" lui este pe măsură şi tot ce intră în sac se pierde. Tot fără "provizii" ajung în iarnă.

Împărăția cărților de joc

“- Bunicule, îmi spui o poveste? Te rog, te rog, te rog!”

“- Bine Vali, îţi spun. Hai, repede în pat cu tine, închide ochii şi ascultă.

A fost odată ca niciodată, că de nu ar fi nu s-ar povesti, pe un tărâm vrăjit , împărăţia cărţilor de joc.

Trăiau acolo toate cărţile de joc. Erau cărţi cu rang mare: regi şi regine, slujiţi de către cărţile mai mici, cum ar fi valeţii.

Regii şi reginele se uitau cu dispreţ la săracii valeţi, care nu erau buni de nimic şi existau doar ca să le slujească lor!”

“- Şi cum se plimbau bunicule cărţile prin împărăţie? Că doar nu au mâini şi picioare?”, întreba Vali curios.

“- Da, aşa este, cărţile nu au mâini şi picioare. Ele se plimbau purtate de Vânt. Vântul adia atât cât trebuia ca să le ţină pe cărţi drepte şi să se poată mişca.

Dar toate cărţile din împărăţie, de la rege pana la ultimul valet îşi băteau joc de Vânt şi toţi spuneau ca Vântul este slujitorul lor.

Într-o zi însă, Vântul s-a supărat de tot ceea ce auzea, s-a zburlit atât de tare încât a împrăştiat toate cărţile de joc în toate zările. Şi le-a spus că de azi înainte, el Vântul, nu le va mai ajuta deloc să se mişte, pentru că el le ajuta şi nu le slujea, iar ele nu au făcut altceva decât să îşi bată joc de el.

Cărţile au fost toate împrăştiate. Unele au căzut pe iarbă, altele pe tufe, altele în drum. Două cărţi însa au căzut pe bancul de lucru al unui muncitor. Era un FIERASTRĂU circular! Un monstru cu dinţi de oţel care tăia neobosit lemnele care erau în calea lui!

Cărţile noastre s-au nimerit a fi o regină şi un valet. Regina se uită cu dispreţ la valet. Nici prin gând nu-i trecea să se lase atinsă în vre-un fel de acesta! Doar era un slujitor. Iar ea – de viţă nobilă.

Dar monstrul cu dinţi de oţel venea ţintă spre ei. Venea şi nu părea că are de gând să îi ocolească! Singura lor scăpare era că, sprijiniţi unul de celălalt, să stea ridicaţi astfel încât monstrul să treacă pe sub ei.

Cu chiu cu vai, împinsă de la spate de spaima de monstru, regina fu de acord să se sprijine de valet. În ultima clipă au reuşit să se ridice, sprijiniţi unul de celălalt, iar monstrul trecu vijelios pe sub ei, văzându-şi de drum.

Acum Regina a înţeles că fără ajutorul valetului nu ar fi scăpat. La fel şi valetul, fără ajutorul reginei nu ar fi scăpat.

Numai împreună au reuşit. Nu a contat rangul şi nici viţa nobilă. Fiecare din cei doi a fost sprijin pentru celălalt."

***

La fel şi în societate, în viaţa de zi cu zi, numai împreună reuşim. Nu contează rangul, funcţia. Fără ceilalţi din jurul nostru, fie ei regi, regine sau doar valeţi, nu putem înfrunta "monştrii cu dinţi de oţel" din viaţa noastră.

Ion și boierul

Un nor de praf, țipete și hărmălaie spărgea liniștea satului în acea zi însorită de vară. În mijlocul uliței, o mână de flăcăi se băteau, ridicând tot colbul în aer.

Dintr-o parte ieși Ion, trăgând după el pe Boierică.

Ion era un voinic spătos, bine clădit. Boierică, căci așa îl porecliră copiii satului pe singurul fecior al boierului, era mai plăpând din fire și cam neîndemanatic de felul său. Noroc că Ion îi lua tot timpul apărarea și îl scotea din belele. Ca și de data aceasta.

Erau prieteni, se cunoșteau de când împingeau bățul prin țărână. Niciodată nu au facut diferența că unul e fiu de boier iar celălalt fiul fierarului satului.

Anii au trecut in zbor, copiii satului odata mici erau acum unii însurați, alții în pragul însurătorii. Copiii lor le-au luat locul in micile încăierări și poznăi pe care le-au facut când au fost și ei copii …

Ion l-a înlocuit pe tatăl său și era el acum fierarul satului. Boierică a ajuns și el boier.

Prietenia lor încă exista dar era tot mai plăpândă. Pe măsură ce Boierică era tot mai boier, flacăra prieteniei era tot mai mică, abia dacă mai pâlpâia. Era o biată lumânare care se apropia de capătul fitilului.

Intr-o zi, soția lui Ion i-a spus acestuia că a auzit că într-o școala dintr-un sat învecinat, ar fi loc pentru 2-3 copii de "țăran", dar care, pentru a fi acceptati ca elevi, ar avea nevoie de o scrisoare de la boierul satului.

Ion atunci, vesel cum îi este firea, i-a spus:

"- ei nevastă, ce veste bună! Am să merg azi la Boierică și am sa iau scrisoarea! Doar suntem prieteni!"

"- Ioane, Ioane. Ce te tot amăgești?. Nu ai văzut că nici nu ne-a mai călcat pragul casei de când a ajuns boier? Cum crezi tu că ne va ajuta?"

"- Păi cum dragă soție? Păi de câte ori nu l-am ajutat eu? De câte ori nu i-am salvat pielea? Și drept e, nu a mai venit de mult, dar o fi ocupat cu atâtea treburi pe cap de cand a ajuns mare… Merg mai pe seară pe la dănsul și cu siguranță am să iau scrisoarea!"

După ce și-a terminat treaba și după ce a luat masa în familie, Ion al nostru se duse țintă la Boierică.

“- Boierică! Boierică! Ești acasă?” strigă Ion de la poartă.

Dar nimeni nu raspunse. Mai strigă atunci odată.

“ O fi plecat Boierică cu treburi de rezolvat” isi spuse Ion și o luă încet spre casă.

Dar nu se depărtă mult și văzu un om care îl strigă pe Boierică, iar acesta ieși la poartă. Cu burta-i mare și cu hainele scumpe, era greu să nu îl recunoască.

“- Boierică! Stai un pic!” strigă Ion întorcându-se în fugă și facând cu mâna către boier. Dar acesta se uită lung la el, se intoarse și trânti poarta dupa el.

Un sfredel simți Ion în inimă. Mâna i se strânse tare în pumn până la sânge. “De ce?”

Nu putea să înțeleagă “de ce?”. Doar nu îi ceruse niciodată nimic. Îl ajutase tot timpul… “DE CE?”

Îi spuseră părinții și toți cunoscuții că atunci când Boierică va fi mare ei nu vor mai fi prieteni, pentru că

Boierică va fi boier iar el "doar un fierar". Dar el nu putea sa creadă, pentru că ei ERAU PRIETENI!

***

De ce banul rupe prietenii? De ce puterea schimba omul? De ce averea șterge amintirea omeniei? DE CE?

Nu lăsa averea să îti șteargă amintirile. Nu lăsa puterea să-ți întunece gândirea. Și mai ales nu uita că banul nu poate cumpăra o prietenie adevarată!

Micii pictori

A fost odată, demult, un înțelept care prin lecții de viață le dăruia copiilor din înțelepciunea lui.

Într-una din zile a dorit să le arate ce înseamnă să te bazezi pe propriile decizii și să nu cauți in permanență sfatul celorlalți.

Astfel, a organizat ceea ce în zilele noastre am numi "tabără de copii", într-un mic sătuc de munte.

Fiecare copil a primit o planșă de desen, pensule, culori, tot ceea ce le trebuia pentru a realiza o pictură.

Fiecare copil a trebuit să aleagă o temă pentru pictura pe care o va realiza.

Fiecare copil stătea singur în camera lui și nu avea voie să spună celorlalți ce anume desena. În schimb le era permis să ceară sfaturi în privința desenatului, în privința culorilor folosite.

Aveau amenajat și un mic magazin de unde puteau să

cumpere culori, contra unor bănuți de metal pe care i-au primit cu toții în aceeași cantitate.

Termenul stabilit pentru terminarea picturilor era de 5 zile.

S-a dat startul și fiecare copil a intrat în cămăruța lui hotărât sș realizeze cea mai frumoasă pictură!

Unii copii se vede că au fost înzestrați cu daruri speciale căci, încă din prima zi, pe planșetele lor se conturau frumoase opere de artă. Erau cu adevărat maeștrii ai imaginației și frumosului. Ei sunt și cei care până la sfârșitul probei au făcut cele mai puține drumuri la magazin și care au rămas cu cei mai mulți bănuți.

Alți copii, cu ceva mai puțin talent dar cu ambiție, au desenat și ei peisaje frumoase și armonioase. EI și-au cheltuit mare parte din banuți dar au realizat picturi frumoase.

Alți copii se plimbau pe afară și urmăreau să vadă ce culori cumpără ceilalți copii care merg la magazin și repede dadeau și ei fuga și cumpărau aceeași culoare dar în cantitate mai mare! Pe semne că săracii de ei erau convinși că secretul consta în culorile folosite și că ceilalți îl știu mai bine decât ei!

În fine, marea majoritate a copiilor se plimbau pe afară și

îi întrebau pe cei care cumpărau culori ce culoare le recomandă să își cumpere pentru a realiza un desen frumos. Dar cei care cumpărau, în marea majoritate erau tot din cei care au întrebat sau care doar au "tras cu ochiul" să vadă ce culori cumpără alții. În plus, neștiind ce anume desenau cei care îi întrebau, ei doar răspundeau "roșu" dacș ei au cumpărat roșu, sau "albastru" dacă au cumpărat albastru.

Cei care aveau har au folosit culorile primite la început, așa că nu prea earu vazuți la magazin cumperând culori. Deci șansa să fie întrebați era foarte mică. Probabil că ei ar fi fost în stare să dea un sfat bun.

Ceilalți care aveau ambiție, iarăși nu prea exista șansa să fie întrebați, deoarece lucrau foarte mult și își părăseau camera doar pentru timpul scurt în care să își cumpere culoarea terminată.

La sfârșitul perioadei, înțeleptul a adunat picturile. Le-a expus pe toate și le-a arătat copiilor.

Cu toții au fost de acord cu privire la care sunt cele mai frumoase lucrări și care sunt "restul".

Majoritatea erau "restul".

Și acelea aparțineau celor care fie au tras cu ochiul la vecinul, fie au întrebat pe alții ce culori să își cumpere pentru a avea un desen frumos. Tot ei sunt cei care nu mai aveau nici un banuț în buzunare, iar mulți dintre ei nici nu au apucat să termine pictura.

"Vedeți dragii mei, aceste 5 zile sunt ca și viața noastră. Primim fiecare câte o cămăruță a noastra, primim culori și bănuți. Și suntem liberi să alegem ce anume să pictăm.

Unii reușesc să îmbine aromonios culorile primite și să realizeze ceva cu adevărat minunat.

Alții, chiar dacă nu reușesc atât de repede, au ambiție și nu se dau batuți.

În schimb mulți nu au încredere în ei înșiși și ajung să tragă cu ochiul sau să îi întrebe pe alții ce să facă, cum să facă, ce culoare să folosească. Dar cei întrebați sunt și ei, în marea lor majoritate, în aceeași situație. Nici unul dintre ei nu știe ce pictură vrea ss realizeze celălalt. Și atunci, la ce bun să știi culoarea?

Desenați în liniște pe planșeta voastră fără a întreba

pe alții, la fel de neștiutori, ce culori să folosiți. Aveți în ochii minții imaginea a ceea ce vreți să pictați și în final veți știi cum să îmbinați culorile."

Nemuritor

“- Bunicule, eu pot fi nemuritor?”

“- Da Vali, poţi”, răspunse bunicul cu vocea lui liniştitoare.

Brusc, Vali se simţi bine. De fiecare dată când îl întrebă ceva pe bunicul lui şi primea răspuns, acesta era adevărat. Întotdeauna bunicul avea dreptate. Ce mai, era înţelept! Poate ca într-o bună zi va fi şi el ca bunicul …

“- Dar cum poţi să fi nemuritor bunule, dacă îmbătrâneşti şi mori? Uite, tu esti bătrân. Tu esti sau nu nemuritor?”

“- Eu sunt Nemuritor, Vali. Şi toata lumea poate fi. “

“- Păi cum bunule, că nu înţeleg …”

“- E simplu Vali. Trebuie să trăieşti mereu în prezent. Trebuie cu adevărat să trăieşti în prezent şi să fii fericit. Dacă reuşeşti acest lucru, eşti nemuritor.

Vezi Vali, majoritatea oamenilor aleargă mereu după fericirea viitoare. Fiecare se gândeşte ce maşină îşi va lua, ce casă va avea, ce fel de serviciu va avea. Şi îşi trăiesc minutele, orele, zilele cu mintea aţintită la ce VOR AVEA. Se grăbesc prin viaţă, prin timpul până la care VOR AVEA, fară să vadă nimic în jur.

Ei au o singură ţintă: să aibă ceea ce doresc, într-un viitor mai apropiat sau depărtat. Abea atunci vor fi fericiţi, cred ei.

Dar ei nu ştiu secretul, că pot fi fericiţi în orice moment."

"- Păi cum bunule?"

"- Păi de exemplu, tu eşti fericit ACUM? Pentru că eu sunt. Mă simt bine vorbind cu nepoţelul meu drag şi asta mă face fericit. Mă simt acum ca şi când nu aş muri vreodată. Mă simt şi sunt nemuritor!"

"- Da bunule, şi eu sunt fericit!"

"- Ei, vezi? Nu trebuie să aştepţi să fii fericit numai când un vis îndepărtat se va împlini. Nu trebuie să aştepţi fericirea viitoare.

Să continui, oamenii care aleargă după fericirea viitoare şi nu îşi pot "permite" să fie fericiţi acum, din păcate până vor ajunge la fericirea dorită, până să li se îndeplinească dorinţa, îşi găsesc o nouă dorinţă, şi deci se depărtează de momentul în care vor ajunge la "fericire".

Scopul initial (de exemplu să îşi cumpere o maşină), poate să fie atins, dar ei având deja în gând o altă dorinţă depărtată nu se vor bucura aşa cum îşi închipuiau că o vor face atunci când vor avea maşina nouă. Fericirea lor va fi de foarte scurtă durată, dacă va fi. O zi sau două, căci trebuie să alerge după altă fericire.

Şi uite aşa, în goana lor după fericirea ce va fi nu văd că pot fi fericiţi în fiecare zi.

Dacă faci o călătorie cu maşina sau cu trenul nu trebuie să stai şi să te gândeşti doar că trebuie să ajungi la destinaţie, uite-te pe fereastră, priveşte natura, oraşele, oamenii. Şi astfel, în loc să te gândeşti ce greu trece timpul, nici nu îţi vei da seama ce repede a trecut. Şi, în felul acesta, poţi spune că ai avut parte de călătorie.

Dacă nu esti fericit ACUM, în fiecare moment al călătoriei tale, dacă nu eşti atent ACUM la ce se

întâmplă în jurul tău, dacă eşti atent DOAR la momentul în care vei ajunge la destinaţie, înseamnă că pe parcursul călătoriei ai dormit. Nu ai avut parte de tot ce ţi-ar fi putut oferi călătoria.

Asemuind călătoria cu viaţa noastră, dacă eşti cu gândul numai la destinaţie, eşti ca şi cum nu ai trăi decât pentru acel moment. Ca şi cum nu ai trăi VIAŢA.

În schimb, dacă eşti prezent, dacă te bucuri şi eşti fericit în orice moment, eşti Nemuritor."

***

Adormit în braţele bunicului, Vali visa că este pe peron, urcând prima treaptă a trenului care pufăia nerăbdător să plece în călătorie …

ilda prunei

“- Bunule, se pot schimba oamenii foarte mult? Adică dacă îl cunoşti şi e rău de mic, se poate schimba să fie exact invers, când e mai mare?”

“- Bineînţeles Vali, oamenii se schimbă în permanenţă. Şi ideal ar fi să se schimbe în permanenţă în bine.”

“- Păi cum se poate bunule? Dacă ‘aluatul’ e rău, cum poate să iasă o ‘pâine bună’?”

“- Vali, e simplu. Hai să te întreb ceva. Ce gust are o prună verde ? Îti place să o mănânci?”

“- E foarte acră şi sâmburele, dacă nu e tare, e foarte amar. Cum să îmi placă?”

“- Dar când este coaptă?”

“- mmm, da. E dulce şi îmi place “

“- Vezi Vali? La fel e şi cu oamenii. Când sunt mici, copii, pot fi ‘acrii’ şi neplăcuţi. Dar când sunt mari şi

‘copţi’ pot să fie foarte schimbaţi, la fel ca şi pruna noastră.”

***

Oamenii se schimbă în permanenţă. Şi şansa este ca schimbarea sa fie în bine. De aceea este bine ca atunci când reântâlnim după ani şi ani cunoştinţe, foşti colegi sau prieteni despre care avem o amintire nu tocmai plăcută, să le “acordăm încă o şansă”. Este posibil ca timpul şi viaţa să îi fi “copt”.

uiul de vrabie

A fost odata o familie de vrăbiuțe.

Mare bucurie a fost atunci când a ieșit din găoace primul lor pui! Mândrii de el, parintii și-au jurat că vor avea grijă de el până la sfârăitul zilelor lor!

Săptămânile au trecut în zbor, puiul lor era dolofan și cu penele crescute. Nici nu ai mai fi zis că e pui, doar culoare ciocului îl mai tradau. Încă avea "caș la gura".

Neobosiți, într-un permanent dute-vino, mama și tatăl vrabie aduceau de-ale gurii puiului lor. Ba o râmă, ba o sămînță, ba un gândăcel. Ce mai, aveau grijă de el ca de viața lor!

În cuiburile alăturate, alți pui, ieșiți pe lume chiar după el, deja luau primele lecții de zbor. Mai vroiau, mai nu vroiau, ciripeau în gura mare, părinții lor îi aruncau pur și simplu peste marginea cuibului … Unii se mai loveau, alții, parcă ar fi fost nascuți învățați, planau de la prima încercare.

Puiul nostru, mare și gras, stătea și își râdea singur de ceilalți “chinuiți” de părinți. Ba câteodată de-a dreptul se rostogolea de atâta râs.

"Ce prostănaci. Și ce părinți răi au! Să nu le mai dea de mancare și să îi alunge din cuib! Oare nu se gândesc că pot să cadă pe pământ și îi va mânca pisica?"

Timpul a trecut ca într-un basm .. Odată cu el a trecut și vara, frunzele pomului în care se găsea cuibul au căzut și ele și uite, primii fulgi au început să cadă. În scurt timp totul era alb. Și tot mai frig. Și tot mai foame!

"Unde or fi mama și tata? Ei nu se gandesc că îmi este foame?"

Dar mama și tata găseau din ce în ce mai greu ceva de mâncare. Și făceau drumuri tot mai departe de cuib. Până în acea zi când, de frig și de foame și din cauza depărtării nu au mai ajuns …

La un moment dat toate vrăbiile s-au ridcat și, ca la un semn, și-au luat zborul pentru că una din ele a gasit ceva de mancare. Și le-a chemat pe toate.

Împins de foamea care nu-i mai dădea pace s-a aruncat și el peste marginea cuibului, așa cum făcuseră și ceilalți pui. Dar aripile neantrenate se dovediră neputincioase

pentru greutatea prea mare a puiului îndopat.

S-a rostogolit în zăpada de la poalele copacului.

"Miau …", a fost ultimul lucru pe care l-a auzit. A mai apucat sa vada colți, ghiare …

***

Prea multa protecție duce la o pereche de "aripi" neantrenate pentru a susține un corp prea greu pentru a pluti pe vântul vieții …

Rățușca și cârligul

Într-un luminiș, pe malul unui lac, avea casa o familie de rațe. Mama rață era atât de bucuroasă când se uita la cei șapte bobocei ca un galbenuș de ou!

Înca de a doua zi de când au ieșit din găoace, mama i-a pregătit, i-a aliniat și, mandră tare, și-a luat locul în față ăi i-a condus la prima lor baie!

Rând pe rând, urmandu-și mama, în pas legănat și măcănind jucăuș, au intrat în apa cristalină a lacului.

Era o dimineață frumoasă de vară, soarele se arăta de după pomi ca într-un joc de vațea-scunselea iar pe lacul de pe care se ridica un abur ușor, abia văzut, înota mama Rață urmată de șase ghemotoace galbene. Și făceau atâta gălăgie!

Pe mal, măcănind de zor, era al șaptelea bobocel. Tot încerca el apa cu labuța și repede se trăgea înapoi!

Tatăl Rățoi, care privea cu plăcere “primii pași” ai boboceilor lui, a mers grijuliu la acest din urma bobocel.

“- Fiule, ce se întâmplă? De ce nu mergi cu mama și cu frații tăi? E prea rece apa?”, îl intrebă tatăl Rățoi.

“- Îmi este frică, tată! Eu nu am învățat să inot și am să mă înec!”, îi răspunse macanind speriat bobocelul.

“- Dar fiule, tu ești o rață! Noi ȘTIM să înotăm, nu trebuie să învățăm!”

“- Îmi este frică tată, nu știu să înot! Te rog, nu vreau să intru în apă. Am să mor!”

Văzând tatăl Rățoi că nu are cum să o scoată la capăt a început să se gândească la o modaliate de a-și convinge fiul că nu trebuie să învețe a înota, pentru că el știe deja. S-a sfătuit cu mama Rață și s-au înțeles să meargă cu bobocelul la înțelptul pădurii, la învățătoarea Bufniță.

A doua zi, de cum s-a crăpat de ziuă, mama Rață și tatăl Rățoi au luat bobocelul cu ei și s-au înființat la învățătoarea Bufniță.

“- Bună dimineața învățatoareo! Avem o mare problemă și nu știm cum să o rezolvăm. Fiului nostru îi este frică de apă pentru că el spune că nu a învățat să înoate și se va îneca. Dar noi suntem rațe, noi ȘTIM să înotăm și nu trebuie să învățăm. Sfătuiește-ne cum să procedăm, te rugăm.” i se adresară cei doi învățatoarei.

“- hmmm, dragii mei. Bobocelul vostru are nevoie de un ajutor. Uite, luați acest cârlig “ spuse Bufnița și le înmână o crenguță în formă de cârlig.

“- bobocel mic, când vrei să intri în apă, ia acest cârlig, care este unul special. Ține-l cât poți de sus pentru că cu el te agăți de aer și astfel nu ai cum să te îneci. Mulți bobocei l-au folosit înaintea ta. Ai mare grijă de el pentru că este special!”

S-au întors acasă mama, tata și bobocelul și au dat trezirea și restului boboceilor.

Bobocelul nostru ardea de nerăbdare să încerce cârligul așa că a luat-o înaintea tuturor. Când a ajuns mama Rață cu restul boboceilor, el deja înota țanțoș pe lacul cristalin. Ținea cârligul așa cum îi spusese învățătoarea Bufniță. Cât mai sus! Și uite că a avut dreptate! Îl ținea agățat de aer și el nu se îneca!

Restul fraților au intrat și ei măcănind în apă și a început o joacă pe cinste! Se stropeau, săreau, se scufundau … Făceau tot ce le trecea prin minte. Iar astăzi participa și bobocelul nostru!

La un moment dat unul din frați a strigat : “- bobocel, unde iți este cârligul?”

Se pare că în joaca și bălăceala lor, bobocelul nostru a uitat de cârlig. Și nu îl mai avea!

Și dintr-o dată a realizat că ÎNOATĂ! Și că nu mai folosește cârligul!

***

La fel și în viața noastră de zi cu zi. Multora le este frică să întreprindă ceva, pentru că se gândesc că nu au învățat. Dar ei nu stiu că s-au născut cu multe "daruri" și "puteri" și că este de ajuns doar să nu le fie frică. Au "nevoie" câteodata de un mic "cârlig" doar pentru a le insufla siguranță.

Pășește în apa vieții! Din naștere ești pregătit să înoți în ea. Nu trebuie să te învețe cineva. Ai nevoie nu de curaj ci de lipsa fricii!

Roller coaster

"- Bunicule, tu eşti bătrân şi trebuie să ştii. Ce înseamnă 'să-ţi trăieşti viaţa' ? Nu fac asta toţi oamenii? Se nasc, merg la grădiniţă, apoi la şcoală, apoi îşi fac o familie şi merg la serviciu. Ies la pensie, au nepoţi şi când sunt prea bătrâni mor. Toţi au trăit o viaţă întreagă, aşa este?"

"- Hmmm, bună întrebare ! " răspunse zâmbind bunicul. Vali iar i-a dat o temă de expus. Trebuie să se gândească să îi dea un răspuns, un exemplu cât mai uşor de înţeles pentru el.

"- Trebuie să mă gândesc Vali. Dar, hai să mergem până în parc să dăm o tură pe Roller Coaster. Ce zici? Vrei?"

"- Uraa! Normal că vreau, mă mai întrebi?"

"- Bine, hai să mergem! Dar strig-o şi pe vara ta, Adriana, o luăm şi pe ea"

"- Adrianaaa.....!"

Ieşiră toţi trei în zarvă mare pe portiţă şi se îndreptau spre trenul de fier care se dădea peste cap deasupra oraşului!

Văzuţi de la fereastra casei, Vali în faţă trăgea ca o locomotivă după el micul trenuleţ uman. Era el în faţă, o trăgea de mână pe Adriana care la rândul ei îl trăgea pe bunicul.

Au ajuns, au luat bilete şi după 2-3 minute de aşteptare trenul de fier se opri cuminte în faţa lor.

Au urcat în vagon, s-au asigurat cu bara de protecţie şi aşteptau nerăbdători să înceapă cursa!

S-a auzit semnalul! Cu o zmucitură scurtă trenul s-a pus în mişcare. Un lanţ îl trăgea încet şi greu în sus, pe o pantă abruptă.

"-Oare cât de repede mergeeeeee...?".

Nici nu apucă Vali să îşi termine întrebarea căci cu o viteză nebună, trenul de fier se năpusti spre hăul ce se deschidea sub el. Cu părul în sus, abia ţinându-se de bară, Vali ţipa în gura mare. Dar aşa viteză avea de parcă nici nu îşi auzea vocea.

Când să ajungă la fundul "prăpastiei", brusc trenul o coti la stânga şi brusc se aruncă spre cer.

În goana lui nebună se dădu peste cap, într-o buclă mare de unde Vali văzu pentru o fracţiune de secundă tot oraşul.

Apoi din nou în jos şi iar la stânga şi în sus, şi în jos. Cu o cotitură bruscă la stânga, trenul ajunse aproape de locul de unde şi-a preluat pasagerii.

Brusc frânele au intrat în acţiune şi toată nebunia de viteză se transformă în curând într-un tren oprit care aştepta răbdător să debarce pasagerii.

Au coborat toţi trei şi s-au îndepartat de tren.

Abia acum, când lucrurile se desfăşurau "cu viteza melcului", gândurile lui Vali au început să se liniştească şi ele.

"-Ei copii, cum a fost? Îmi spuneţi şi mie? Vali, tu primul" le spuse bunicul.

"- Uauuu, a fost SUPEEEER bunicule! Ce viteză uriaşă. Şi ai văzut cum ne-am dat peste cap? Puteam să cădem de acolo. Şi ce mic era oraşul sub noi! Şi, şi ai văzut cum

era să cădem în prăpastie? Ce viteză ameţitoareeee. Ne mai dăm odată bunicule? te roooog!"

"- Hehe, ne mai dăm , dar în altă zi. Adriana, la tine cum a fost?"

"- Nu ştiu bunicule. Mi-a fost frică şi am avut ochii închişi. De când am pornit şi până ne-am oprit"

"- Hmm, păi cum aşa Adriana?" întrebă bunicul.

"- Dar la tine bunicule cum a fost?" întrebă Vali.

"- Dragul meu, a fost bine până am prins viteză. Pe urmă nu mai ştiu cum a fost pentru că eram atent la voi doi să fiţi în siguranţă."

***

La fel şi în viaţă, sunt oameni care îşi "trăiesc viaţa". Asemeni lui Vali. Atent la tot ce se întamplă şi participând activ, de la început până la sfârşit. Au parte de tot ce viaţa le oferă ca oportunităţi.

Sunt apoi oameni care "nu au timp" să îşi trăiască viaţa. Ei sunt "atenţi" în permanenţă la ceva anume. Ca şi bunicul care a fost atent doar la nepoţei.

Şi apoi sunt cei cărora le e frică pur şi simplu. Ţin ochii închişi de la început până la sfârşit. Le este teamă de schimbare. Le este teamă de experimentare. Sunt oamenii care sunt de neschimbat în obiceiuri. Au mereu la acelaşi job şi tânjesc după un loc "calduţ" la aceeaşi firmă "până la pensie". Nu părăsesc oraşul nici măcar pentru mici excursii. Singura lor grijă este cum să se strecoare "nevătămaţi" prin "viaţă" spre sfârşitul ei.

Teatrul vietii

Băiatul era fericit! Tatăl lui a cumpărat două bilete la teatru! În sfârşit avea să vadă şi el o piesă de teatru adevărată!

Numele piesei era şi el incitant : "**Teatrul vieţii**"!

Oare cum va fi? Oare cum vor juca actorii? Oare ...

Au trecut zilele şi iată mai sunt 3 ore până să înceapă spectacolul.

Băiatul nu mai avea răbdare. La insistenţele lui, au plecat mai devreme. Poate că vor putea să vadă actorii în culise cum fac ultimele pregătiri...

Au ajuns. Mai sunt două ore până la începerea piesei. Băiatul împreună cu tatăl său au dat la o parte colţul unei cortine şi în faţa lor se dezvălui o altă lume ...

Trupa mică de artişti, şapte la număr, toţi prieteni şi cuprinşi de aceeaşi dorinţă: spectacolul trebuia să iasă impecabil!

În râsete de voioşie şi cuvinte de îmbărbătare, cei şapte prieteni şi-au tras rolurile la sorţi. Doar aşa făceau de fiecare dată.

De ce? Ei, dacă te întrebi cititorule, păi află că ei alegeau aşa pentru că doreau ca de fiecare dată să aibă şansa de a juca alt rol.

Oare nu ar fi fost plictisitor ca de fiecare dată rolul regelui să fie jucat de acelaşi om? Sau cel al străjerului .. Sau cel al slujnicei ... Nu, ei s-au înţeles că aşa e cel mai bine. Aşa vor avea fiecare parte de o experienţă nouă, ceea ce ii va ajuta şi în viaţa de actor.

Deci, şi-au tras la sorţi rolurile, fiecare a trecut repede să îmbrace hainele cuvenite rolului şi, până să îşi dea băiatul seama, se aude clopoţelul care vestea spectatorii că în câteva clipe va începe SPECTACOLUL.

Grăbiţi, băiatul şi tatăl său au intrat în sală să îşi găsească două locuri libere şi , ca din întâmplare, au găsit două locuri chiar în primul rând. Aşa puteau vedea nederanjaţi spectacolul în întreaga lui grandoare.

Cortina se ridică, lumina începe să se stingă. Doar cele trei reflectoare mari au început să îşi danseze lumina pe scena vieţii ... :

Regele, ridică un pocal cu vin ca să cinstească pe mai marele visternic. Dar din neatenţie, sau din cauza râsului care îl îneca , a vărsat vinul din pocal.

În acel moment, regele strigă din toţi rărunchii către slujnică "vino pocitanie de şterge mizeria asta. Mai repede! că de nu, pun să te biciuie la talpă!".

Slujnica, cu spaimă mare se grăbi să împlinească porunca preamăritului dar, din grabă sau din spaimă, se împiedică şi vărsă ce mai rămăsese în pocal pe rege.

Vinul roşu picura din barba încâlcită. Bobii mari şi roşii colorau vestonul alb din blană de iepure al regelui.

Acesta, cuprins de turbare, începu a lovi fără milă, cu nuiaua, biata slujnică.

Dar ceea ce la repetiţii trebuia să fie doar o uşoară atingere pe spatele prietenei lui, s-a transformat în adevărată ploaie de lovituri năprasnice pe spatele bietei slujnice.

"- Hei, ce faci? Adu-ţi aminte că doar jucăm o piesă. Nu mai da aşa de tare, PRIETENE", îi spuse slujnica regelui la ureche.

Acesta, parcă înnebunit de cele auzite, strigă

"- Cine e prietenul tău nespălato? Aşa vorbeşti cu regele tău? Nemernico! ".

Şi o ploaie de pumni şi de picioare să abătu asupra slujnicei.

Degeaba a căutat din priviri ajutorul marelui visternic (de asemenea prietenul ei), acesta la rândul său o lovi pentru neobrăzarea de a se crede prietena regelui şi îl îndemna pe rege să o înveţe minte :

"- Aşa Măria Ta! învaţă minte această sărăntoacă cum trebuie să se poarte în preajma Preamării Voastre!" ....

Băiatul se uită nedumerit neînţelegând ce se întâmplă.

"-Tată", spuse el tatălui său, "aceşti oameni nu sunt prieteni? Nu râdeau ei împreună înainte să înceapă spectacolul? Nu spuneau ei că nu contează cine e rege şi cine slujnică ci doar că spectacolul să fie desăvârşit şi ei fiecare să înveţe ceva nou? de ce regele şi vistiernicul au uitat asta?"

"-Ei băiatul tatii. Ce vezi tu aici este aidoma vieţii. Nu degeaba spectacolul se numeşte TEATRUL VIETII. Toţi oamenii vin pe scena vieţii să îşi joace rolul şi sunt

prieteni atunci când vin, la fel cum erau prieteni şi aceşti actori. Doar că mulţi uită acest lucru.

Le place atât de mult rolul pe care îl au, puterea şi bogăţiile, încât uită ca e doar o piesă de teatru. Ba chiar îşi doresc să uite şi se mint singuri că rolul pe care îl au sunt cu adevărat ei! Şi atât de bine îşi intră în rol încât se transformă şi devin una cu el. "

***

Tu, cititorule, hai să ne jucăm cu toţii rolul cât mai bine DAR să nu uităm că noi toţi am venit prieteni aici, pe scena vieţii!

Vorbe in vant

Cu limbi roșiatice, fierbinți, focul dansează în sobă. Doar trosnetul lemnelor arse mai tulbura din când în când scârțâitul ritmic al balansoarului vechi al bunicului.

Își făcuseră un obicei din a sta în fiecare seară din aceste zile de vacanță din preajma sărbătorilor de iarnă în fața sobei, depănând câte o poveste ...

Vali stătea ghemuit în brațele bunicului și privea direct în gura balaurului acesta roș, cu multe limbi, care înghițea necontenit lemnele cu care bunicul îl hranea ...

Vocea calmă, căldura din cameră și dansul limbilor de foc îi deschisera lui Vali o altă lume :

***

La ușa veche, mâncată de timp, ciocăni cu sfială Trăncănici.

"- Intră!" se auzi o voce fermă.

Trăncănici deschise cu sfială ușa și i se adresă Înțeleptului satului:

"- Înțeleptule, am venit să te văd. Am o mare problemă și cred că numai tu mă poți ajuta."

" - Spune Trăncănici, despre ce e vorba? Și o să vedem dacă îți pot fi de ajutor sau nu"

"- Ei bine Înțeleptule, toată lumea de aici din sat e supărată pe mine și nu mai știu ce să fac să mă ierte. Am încercat în fel și chip dar nimeni nu vrea să mă creadă și nimeni nu mai vorbește cu mine!"

"- Dar ce ai făcut Trăncănici, de i-ai supărat pe toți?"

"- Păi, nu am făcut mare lucru! Doar că atunci când m-am întâlnit cu vecinii mei, am spus lucruri neadevărate despre cei de la capătul uliței"

"- Și de ce ai făcut așa ceva, Trăncănici?"

"- Ei, să mă dau și eu mare, să fiu interesant. Dar la cei de la capatul uliței, i-am vorbit pe vecinii mei. Numai că într-o zi, la iarmaroc, ne-am întâlnit cu toții și atunci a ieșit minciuna la iveală. Și de atunci nu mai vorbesc cu mine. Degeba le-am zis că nu am făcut nici un rău și că au fost doar niște vorbe. I-am rugat să mă ierte dar nu

vor să mă asculte. Și mai rău este ca ei au povestit și la ceilalți și acum nimeni nu mai vorbește cu mine. Ce să fac să mă ierte, Înțeleptule? Au fost doar niște vorbe!"

"- Trăncănici, tu crezi că niște vorbe neadevărate nu fac rău și sunt doar vorbe?"

"-DA! Spune-mi te rog, poți tu sș vorbești cu ei și să îi înduplecI? O să fac orice îmi ceri!"

"- hmmm" își spuse Înțeleptul în barbă. "- zici că faci orice? Ei bine, uite cum facem : am să îți dau de îndeplinit ceva și, dacă duci la capăt cu bine, am să vorbesc cu toți ca să te ierte."

"- Orice! mulțumesc Înțeleptule. Spune-mi, spune-mi ce trebuie să fac?"

"- Păi pentru început, ia perina asta", îi spuse Înțeleptul și îi înmână o perină. "Mergi, urcă-te pe acoperișul casei tale și scoate toate penele din ea și aruncă-le. Apoi vii degraba la mine!"

Uitând și să închidă ușa după el, Trăncănici se aruncă val-vârtej spre casă.

Se sui repede pe acoperiș, sfâșâie perina și aruncă toate penele. Vântul se umflă deodată și penele se împrăștiară în cele patru zări.

Bucuros că fusese o treabă ușor de îndeplinit, se întoarse victorios la Înțelept.

"- Înțeleptule, gata! A fost foarte ușor! Să vezi cum mai zburau penele, hahaha! Acum vorbești cu ei ca să mă ierte?"

"- Stai nițel, că nu s-a terminat sarcina, Trăncănici! Acum, mergi frumos și adună toate penele, refă perina și adu-mi-o înapoi. Dacă duci la bun sfârșit acest lucru atunci voi vorbi cu oamenii"

Trăncănici o rupse la fugă, doar-doar vântul nu împrăștie toate penele.

Degeaba se chinui Trăncănici cât fu ziua de lungă. La lăsarea serii avea o mână de pene în ceea ce fusese odata o perină umflată ăi frumoasă!

Acum a înțeles!

Nu arunca cu vorbe în vânt, căci se împrăștie și, o vorba spusă, nu o mai poți lua înapoi!

Cântărește bine ce spui înainte să arunci "penele în vânt" de pe acoperișul casei tale!